

ἤξευρες πόσον σὲ ἀγαπῶ! Καὶ σένα, κόρη μου.

Καὶ περιπτυχθεὶς κατησπάσθη τὴν Εὐγενίαν.

— Τί εὐχαρίστησις νὰ φιλῇ κανεὶς τὴν κόρην του, ὕστερον ἀπὸ μάλωμα! Χρυσὸ μου κοριτσάκι. Κύτταξε, γρη῏ά, νὰ! ὅλοι μας τὸρα εἴμεθα πλέον ἀχώριστοι. Πήγαινε, φύλαξέ το αὐτό, εἶπε πρὸς τὴν Εὐγενίαν, δεικνύων εἰς αὐτὴν τὴν σκευοθήκην. Πήγαινε, καὶ μὴ φοβῆσαι! δὲν θὰ σοῦ κάμω πλέον λόγον δι' αὐτό!

Μετὰ μικρὸν ἀφίκετο ὁ κύριος Βερζερέν, διασημώτατος τῶν ἐν Σωμύρη ἰατρῶν. Μετὰ τὴν ἐξέτασιν τῆς ἀρρώστου, ἐδήλωσε καθαρῶς εἰς τὸν Γρανδέ, ὅτι ἡ σύζυγός του ἦτο ἐπικινδύνως ἀσθενής, ἀλλ' ὅτι μεγάλη ἡρεμία πνεύματος, ἥσυχος βίος καὶ περιποίησης ἐνδελεχῆς ἠδύναντο νὰ παρατείνωσι τὴν ζωὴν της μέχρι τοῦ τέλους τοῦ φθινοπώρου.

— Θὰ κοστίσῃ πολὺ; ἠρώτησεν ὁ γέρον· χρειάζονται ἰατρικά;

— Ἰατρικά ὀλίγα, ἀλλὰ περιποιήσις πολλή, ἀπήντησεν ὁ ἰατρός, μὴ δυνάμενος νὰ καταστείλῃ μειδίαμα.

— Τέλος πάντων, κύριε Βερζερέν, ὑπέλαβεν ὁ Γρανδέ, σεῖς εἴσθε ἀξιοτίμος καὶ καθὼς πρέπει ἄνθρωπος. Ἐγὼ ἀφίνομαι ἐπάνω σας. Ἐρχεσθε νὰ βλέπετε τὴν γυναῖκά μου ὅσας φορές νομίζετε ἀναγκαῖον. Σώσατέ μου τὴν, τὴν καλὴν μου γυναικουλά! Τὴν ἀγαπῶ πολὺ, νὰ ξέυρετε, χωρὶς νὰ μοῦ φαίνεται, διότι ἐμένα, βλέπετε, ὅλα γίνονται μέσα μου, καὶ μοῦ σχίζουσι τὴν καρδιά. Ἐχω λύπαις, ἰατρό, πολλαῖς λύπαις... ἄφ' ὅπου ἀπέθανεν ὁ ἀδελφός μου, διὰ τὸν ὅποῖον ἐξοδεύω τὸρα εἰς τὸ Παρίσι τὰ μαλοκέφαλά μου, χωρὶς νὰ βλέπω τέλος. Εἰς τὸ καλόν, ἰατρέ... προσκυνῶ! Ἄν ἦνε δυνατόν νὰ σωθῇ ἡ γυναῖκά μου, σώσατέ τὴν, καὶ δὲν μὲ πειράζει νὰ ἐξοδεύσω καὶ ἑατὸν καὶ διακόσια φράγκα.

ἰκκ [Ἐταῖα συνήθεια].

Κατὰ τὰ ἐν Πρωσσίᾳ βασιλικὰ ἔθιμα ὁ υἱὸς τοῦ πρίγκιπος Φρειδερίκου Καρόλου Αεοπόλδος μανθάνει τὴν σιδηρουργικὴν, διδασκαλὸν ἔχων ἓνα τῶν ἰδίων ὑπηρετῶν, ὅστις ἄλλοτε εἶχεν ἀσκήσῃ τὸ ἐπιτηδεύμα τοῦτο. Ἐντὸς τῶν ἀνακτόρων ὁ κοιτῶν τοῦ ὑπηρετοῦ ἀντὶ 600 μαρκῶν μετεποιήθη εἰς χαλκίον, ἐν ᾧ τρεῖς καὶ τέσσαρας ὥρας τῆς ἡμέρας ἐργάζεται ὁ νεαρὸς πρίγκιψ, φορῶν ἀπλοῦ χαλκῆος στολὴν, «σπόγγον δ' ἀμφὶ πρόσωπα καὶ ἀμφω χεῖρε ἀπομοργύς», ὅσας εἰς ἔρχονται εἰς ἐπίσκεψιν αὐτοῦ ἡ μήτηρ καὶ οἱ συγγενεῖς του. Ἡ διδασκαλία θὰ παραταθῇ ἀδιαλείπτως μέχρις ὀκτωβρίου.

Ὁ ἐνταῦθα πρεσβευτὴς τῆς Γαλλίας κ. Charles de Mouy ἐξέδωκε πρὸ τριετίας περίπου ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Lettres du Bosphore» γραφικωτάτην περιγραφὴν τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τινῶν ἄλλων πόλεων τῆς Ἀνατολῆς. Ἐν τῷ τελευταίῳ κεφαλαίῳ τοῦ συγγράμματος τοῦτου ἐκτίθησι διὰ γλώσσης ἀθηναῖας καὶ ποιητικωτάτης τὰς περὶ Ἀθηναίων ἐντυπώσεις αὐτοῦ, αἱτινὲς εἰσι ἀπαύγασμα φλογεροῦ ἐνθουσιασμοῦ ὑπὲρ τῆς ἐλληνικῆς τέχνης καὶ τοῦ ἐλληνικοῦ καθόλου πνεύματος. Ἐκπληροῦντες ὑπόσχασιν, ἦν ἐποιήσαμεν ἄλλοτε πρὸς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας, δημοσιεύομεν ἐνταῦθα μετὰ φρασιν τοῦ κεφαλαίου τοῦτου, πεποιθότες ὅτι παρέχομεν αὐτοῖς ἀνάγνωσμα εὐάρεστον καὶ τὰ μάλιστα ἐνδιαφέρον.

Σ. τ. Δ.

ΑΘΗΝΑΙ

[ὑπὸ Καρόλου δὲ Μουῆ].

Α'.

Οὐδέποτε θὰ λησμονήσω τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἀνελθὼν εἰς τὸ κατάστρωμα τοῦ ἀτμοπλοίου, οὐ ἐπέβαινον ἀναχωρήσας ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, εἶδον ἐνώπιον ἐμοῦ ἐκτεινόμενον, ἐν ἀνεφέλῳ πρωῒα τὸν ὀρίζοντα τοῦ Αἰγαίου. Ὅπισθεν ἡμῶν ἡ τῆς Δέσβου διαγραφὴ, ἀόριστος καὶ συγκεχυμένη, ἕνεκα τῆς ἐωθινῆς ἀχλὺος ἀριστερόθεν δ' ἐξετεινόντο τὰ ὄρη τῆς Χίου, ὧν ἡ πριονοειδὴς σειρὰ, χρωμα ἔχουσα ὑπόφαιον, ἐφαίνετο ὡσεὶ ἀποτυπωμένη ἐπὶ τοῦ κυανοῦ αἰθέρος· τὸ δὲ στρογγύλον τῶν Ψαρῶν σχῆμα, τῶν κεχωρισμένων τῆς Χίου διὰ στενοῦ αὐλώματος, διεκρίνετο καθαρῶς ἐν τῇ φωτεινῇ ἀτμοσφαίρᾳ. Δεξιόθεν δ' ἡ θάλασσα ἀκίνητος, ὑπερφύσσουσα εἰς τὴν πνοὴν τῆς ἐωθινῆς αὔρας, ἐξετεινέτο εἰς τὸ ἀπέραντον διάστημα, ὡς λευκαὶ δ' ἐπ' αὐτῆς κηλίδες ἐνάλια πτηνὰ ἐλικνίζοντο κούφα ἐπὶ τῶν γαληνίων ὑδάτων. Ἠδεῖά τις ἀρμονία, αἰγλή ἀπλετος, συνείχον τὰς αἰσθήσεις ἡμῶν.

Ἐφ' ὅσον προεχωροῦμεν, ἀποθαυμάζοντες τὴν λαμπρότητα τῶν περὶ ἡμᾶς, νέαι νῆσοι ἐφαίνονται ὡς ἀναδύομεναι ἐκ τῆς θαλάσσης. Διεκρίνομεν ἔτι τὴν Χίον καὶ τὰ Ψαρά, ἔτε-εἰδομεν διαγραφόμενους ἔμπροσθεν ἡμῶν τοὺς κυματισμούς τῆς Ἀνδρου καὶ τῆς Τήνου, τὸς βραχυδαεῖς ὄγκους αὐτῶν, ὧν αἱ εὐρεταὶ διαπτυχαὶ ἐφαίνοντο ὡς κατάσκηια σπήλαια. Ἀπωτέρω δὲ, πρὸς τὰ δεξιὰ, ὑπεφαίνοντο αἱ ἔσχαται τῆς Εὐβοίας ἄκραι, βουνοὶ ἄγριοι, ἀπόξυροι πέτραι, ἀλλαχοῦ μὲν χλοάζουσαι, ἀλλαχοῦ δ' ἰώδεις τὸ χρῶμα. Ὁ ὀρίζων συμπαγὲς ἐβαπτίζετο τρόπον τινὰ εἰς νεφέλην ἀτμῶν, ἧς ἡ ὀπαλιώδης χροιά συνεμίγνυτο μαλακῶς τῷ κυανῷ χρώματι τοῦ κύματος καὶ τοῦ αἰθέρος. Ἡ Ἀνδρος καὶ ἡ Τήνος πρὸ ἡμῶν ἐκάλυον δίκην παραπετάσματος τὴν ἀποψίν· καθ' ὅσον δ' ἐπλησιάζομεν, παραδοξότερα ἐφαίνετο ἡ θέα τῶν μακρῶν ἐκείνων καὶ καταξήρων βράχων.

τὸ ἔδαφος τῶν νήσων εἶναι ἐσχηματισμένον ἐκ τοῦ καλλίστου μαρμάρου, ὅπερ ἀποκαλοῦμεν ἀρχαϊκῶν πράσινον θάμνοι φύονται ἐν ταῖς διαρρωγχαῖς τῶν λίθων, οἱ δὲ φαλακροὶ λόφοι ὀρειάζουσι μετὰ τὰ μαγευμένα ἐκεῖνα ὄρη, ἅτινα κατὰ τὰς διηγήσεις τῶν παλαιῶν ποιημάτων, ἀναδύμενα ἐκ τῶν κυμάτων ἔφρασσον τὸν δρόμον τῶν ναυσιπόρων. Ὁ διαπλέων τὰς μυθολογικὰς ταύτας θαλάσσας, ὅπου οὐδὲν θαυμάσιον ἰσχύει νὰ καταπλήξῃ τὴν διάνοιαν, ἐμπεφορημένην τῆς ἀναμνήσεως τῶν ἑλληνικῶν θεῶν, καὶ ὅπου προσμένει τις νὰ ἰδῇ διασχίζον τὰ κύματα τὸ ἄρμα τῆς Ἀμφιτρίτης, φαντάζεται ὅτι νύμφαι, ἢ σειρήνες, ἢ φυσίγναθοι τρίτωνες, σαλπίζοντες διὰ ῥοδίνης θαλασσίας σάλπιγγος καὶ κυλινδοῦντες τοὺς ἄλμη περιρρομένους κορμούς αὐτῶν εἰς τὰ ἡλιοθαλπῆ κύματα, ὅτι τοιαῦτα ὄντα ἐνδικαιτῶνται εἰς τὰ μυστηριώδη σπήλαια τῶν ἀφροστεφῶν νήσων καὶ θὰ ὀδηγήσωσιν ἀσφαλῶς τὸ σκάφος διὰ τῶν χωρίζουσιν αὐτὰς ἀπ' ἀλλήλων πόρων. Μετὰ μικρὸν δ' εἰσέρχεται τὸ πλοῖον εἰς στενὸν σκοπελοβριθῆ αὐλῶνα, καὶ πλέει διὰ μέσου ἀπορρώγων ὑπὸ ῥοδοδένδρων καὶ κάκτων καὶ ἀγριοδαφνῶν κοσμουμένων βράχων, εἰς ὧν τὰς μελανισμένας ὑπὸ τοῦ ἀνέμου καὶ τοῦ ἡλίου κορυφὰς μόνα τὰ θαλάσσια ὄρνεα ἐπιφοιτῶσιν. Ὅπισθεν ὅμως τῶν βράχων τούτων ὑποφαίνονται ἐνιαχοῦ εὐφοροὶ κοιλάδες· πολίχνη καὶ χωρία εἰσὶν ἐκτισμένα ἐν ταῖς ἐπιπτυχαῖς τῶν ὄρων, καὶ ἐν ταῖς πρὸς τὴν θάλασσαν φερύσαις διόδοις. Εἴτα δ' ἀνοίγεται αὐθις ἐνώπιον ἡμῶν ἡ εὐρεία τοῦ πελάγους ἑκτασις· εὐρισκόμεθα ἐν τῷ κέντρῳ τῶν Κυκλάδων, ὡς ἐν ἀπεράντῳ λίμνῃ, ἐν ἣ πολλαχοῦ φαίνονται αἱ νήσοι, εἰς ἃς ἐπλανήθησαν αἱ θεότητες τῶν μύθων, εἰς ὧν τὰς ἀκτὰς προσήραξε τὸ πάλαι ἡ φέρουσα τὸν Ὀδυσσεῖα αὐτῆς, ὧν τὰς ἀκρωρείας ἐθεώρησαν ὁ Ὀρφεὺς καὶ ὁ Ἡσίοδος, καὶ ἃς πρὸ δισχίλιων ἐτῶν ἔβλεπον οἱ Ἕλληνες ναυβάται, ἀπαρἀλλάκτως ὡς ἡμεῖς, καταυγαζόμενας ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου καὶ τῆς ἀντανακλάσεως τῶν κυμάτων.

Ἐπικρατεῖ ἔθος σήμερον νὰ καταγελαῖται πως ὁ ἐνθουσιασμός, καὶ οὐδαμῶς θὰ μοι ἦτο εὐάρεστον νὰ παραστήσω μείζονα τοῦ πρέποντος τὴν καταλαμβάνουσαν τὸν νοῦν συγκλίνησιν παρὰ τὰς ἀκτὰς ταύτας· ἀλλὰ τῇ ἀληθείᾳ θὰ στερηθῆται ἐξ ἀπαντος τοῦ αἰσθήματος τοῦ καλοῦ καὶ παντελῶς θάγνοσθι τοὺς ἑλληνικοὺς μύθους, ὁ δυνάμενος νὰ διέλθῃ ἀπαθῆς τὴν θάλασσαν, ἔνθα πᾶν ὄνομα ὑπομνησθεὶ καὶ ἕνα παλαιὸν μῦθον. Τὸ ἐπ' ἔμοι δὲ ταπεινῶς ὁμολογῶ, ὅτι ἐσαγνευθῆν. Ἐν ποικιλίᾳ ἀποχρώσεσι διακρίνονται κατ' ἄνωσα διαστήματα ἑδῶ μὲν τὰ μακρὰ κολπώματα τῆς Μυκόνου, ἐκεῖ οἱ δύο λόφοι τῆς Δήλου, ἢ ὄξεια κορυφῆ

τῆς Νάξου καὶ ἀπωτέρω ἀορίστως τὸ σχῆμα τῆς Πάρου. Ἐπὶ ματαίῳ δὲ προσπαθεῖς νὰ διασκέδασθης τὰς μυθικὰς ἀναμνήσεις· ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις ἐπιφαίνονται σοὶ ἐν νῳ, ἅμα ἰδῆς τὴν ἱερὰν αὐτοῖς νήσον· καὶ ἄκων δὲ πρὸ τῆς Νάξου ἀναπολεῖς τὴν Ἀριάδην ἀπέλλιπυδα, ὀδυρομένην ἐν τῇ ἐρήμῳ χώρᾳ καὶ παρακολουθοῦσαν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸ ἱστίον τῆς φερύσσης τὸν Θησέα νηός· μετὰ σεβασμοῦ δὲ χαίρετίσεις τὴν λευκὴν Πάρου, εἰς τῆς ὁποίας τὰ ἄψυχα μάρμαρα ἐνεφύσησαν ζῶναι αἱ Ἕλληνες γλύπται. Ἡ Ὀλυμπιακὴ ὀπτασία σελαγεῖ πάντοτε ἐν τοῖς τόποις, ἐν οἷς ἐγεννήθη καὶ ἐν οἷς ἐξῆρε τὴν διάνοιαν τῶν καλλιτεχνῶν καὶ τῶν ποιητῶν· ἡ χάρις αὐτῆς ἀνεπτύχθη ἐν τῇ γαλήνῃ ταύτῃ, ἐν τῇ μοναξίᾳ ταύτῃ, ἔνθα οὐδὲν ἀποσπᾷ τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῆς θεωρίας· τοιοῦτος οὐρανός, τοιαύτη θάλασσα περιέβαλλον ὡς χρυσοφαῆς ἐνδυμασία τὰ πλάσματα τῆς φαντασίας. Καὶ μετὰ παρέλευσιν χιλιετηρίδων ἐπανευρίσκονται ἀκόμη οἱ μῦθοι ἐκεῖνοι ζωντανοὶ πάντοτε, αἱ θεότητες ἀείποτε περικαλλεῖς, καὶ τὰ θεσπέσια φάσματα ὑποτονθορῶζουσι τῷ ναυσιπόρῳ τὰ ἄσματα τῶν σειρήνων τῆς Ἰωνίας.

Πρὸ ἡμῶν ἐγείρεται ἄλλη νῆσος, εἰς ἣν θὰ προσορμισθῆ μετ' ὀλίγον τὸ ἀτμόπλοιο· εἶναι ἡ Σύρα, ἡ πατρὶς τοῦ γηραιοῦ Εὐμαίου, τοῦ σβώτου τοῦ Ὀδυσσεῶς. Αὐτὸς οὗτος διηγεῖται ἐν Ὀδυσσεΐᾳ, πῶς παῖδα ὄντα ἤρπασαν ἐκ Σύρας φοίνικες καὶ ἐπώλησαν ὡς δούλον τῷ βασιλεῖ τῆς Ἰθάκης Λαέρτῃ. Ἀπὸ τῶν χρόνων ἐκείνων ἡ Σύρα, κειμένη ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ Αἰγαίου, ἐν θέσει ἐπικαιροτάτῃ τοῖς ναυτιλλομένοις, ἦν ἄξιος λόγου ἐμπορικός καὶ ναυτικός σταθμός· καὶ τὸ πλεονέκτημα τοῦτο διετήρησε μέχρι τοῦδε· τὰ σκάφη πολλῶν μεγάλων ἐταιρειῶν παραμένουσιν ἐπιώρας ἐν αὐτῇ, πολυάριθμα δὲ πλοῖα ὀρμοῦσιν ἐν τῷ λιμένι. Τοῖς ἐξ Ἀνατολῶν προερχομένοις, παραπλεύσει δὲ τὴν παραλίαν αὐτῆς, φαίνεται ἀχμηρὰ καὶ ἔρημος, ἀλλ' αἰφνης μετὰ τὴν καμπὴν βράχου τινὸς παρουσιάζεται ἐν εὐρείᾳ συγκλινῆ ὀλόκληρος πόλις πάλλευκος, ἀμφιθεαπροειδῶς ἐκτισμένη. Ἀνεμόμυλοι, νεόδητοι οἰκίαι μετὰ πρᾶσινα παράθυρα, ὄξεια κωδωνοστάσια, ἀνδρα ὑψηλὰ προσπίπτουσι φαιδρὰ εἰς τὰ βλέμματα τοῦ ταξιδιώτου. Εἶναι αὕτη ἡ Ἐρμούπολις, ἣς αἱ ὁδοὶ κατέρχονται ὡς καταρράκται ὑψηλόθεν ἀπὸ τῶν δύο λόφων μέχρι τῆς ἀκτῆς. Διὰ λέμβου ἀποβαίνομεν εἰς τὴν ξηρὰν καὶ παρατηροῦμεν, ὅτι καίπερ εὐρισκόμενοι ἀκόμη ἐν τῇ Ἀνατολῇ, προσεγγίζομεν ὅμως τῇ Εὐρώπῃ. Ὁ πολιτισμός τῆς νέας Ἑλλάδος παρέχει εὐάρεστον καὶ φιλόξενον ὄψιν εἰς τὴν μικρὰν ταύτην πόλιν τοῦ Αἰγαίου. Οἱ κάτοικοι δὲν φέρουσι τὸ ἐθνικὸν ἐνδυμα καὶ αἱ οἰκίαι εἰσὶν ὁ-

μοίαι ταῖς ἡμετέραις· ἀλλ' ἄφ' ἑτέρου βλέπεις
πολλαχοῦ δενδροστοιχίας φοινίκων καὶ ἀλοῶν,
ὡς παρ' ἡμῖν φιλλυρῶν καὶ καστανεῶν. Ἐν με-
γάλῃ πλακοστρώτῳ πλατεῖα αἱ Ἑλληνίδες,
μιμούμεναι μετὰ τινος ἀπειρίας τοὺς ἡμετέρους
συρμούς, ἐξέρχονται μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου
εἰς περίπατον. Ἀλλὰ μετὰ πόθου ἀναπολεῖς
κἄπως τὰς περιρρεούσας κολπώδεις ἐσθῆτας,
τοὺς περὶ τὴν κεφαλὴν κόσμους, καὶ τὴν λε-
πτὴν κομψότητα τῶν ἰσθῶν παρθένων· ἵσως ἐν
τοῖς παλαιτάτοις ἐκείνοις χρόνοις, κατὰ τὰς
αὐτὰς ὥρας, ἐν τῇ ἰδίᾳ πλατεῖᾳ συνηθροίζοντο
οἱ κάτοικοι τῆς Σύρας πρὸ ναοῦ, ὅπως ἀκού-
σωσι τὰ φλυαρήματα σοφιστοῦ, ὅπως ἰσχυροῦ
ἢ κισσοστεφεῖς μεταβῶσιν εἰς συμπόσια, ἢ ὅπως
θαυμάσωσι τὴν ὠδὴν πλανήτων ῥαψωδῶν, ψαλ-
λόντων τὰ ὁμηρικὰ ἔπη. Ὁμολογητέον ὅτι τὸ
παρὸν δὲν παρουσιάζεται ἀντάξιον τοῦ παρελ-
θόντος ἐν τῇ θελκτικῇ ταύτῃ χώρᾳ, ὅπου τὸ
πάλαι οἱ κάτοικοι κατώρθωσαν νὰ συνδυάσωσιν
ἀρμονικῶς ἀκριβέστατα τὰ ἐξωτερικὰ σχήμα-
τα τῶν ἀντικειμένων, τῶν μνημείων, τῆς στο-
λῆς, τῆς γλώσσης καὶ τῶν ἡθῶν. Αἱ φορεσῖαι
καὶ τὰ ἔθιμα ἡμῶν δυσαρμοστοῦσι ταῖς γραμ-
μαῖς τοῦ ὀρίζοντος, τῇ αἰθρῇ τῆς ἀτμοσφαι-
ρας, τῇ καθόλου ὄψει τῆς μεγαλοπρεποῦς καὶ
διαγελώσης φύσεως.

Ἀναρχιγόμεθα εἰς ἀγυῖας στενάς, ὧν ἐκ-
τέρωθεν ἐγείρονται κομψαὶ οἰκίαι, σιδηροῦς ἐ-
χουσαι ἐξώστας, ὅποθεν φιλοπεριεργοὶ νεάνιδες
θεῶνται τοὺς ξένους· πανταχόθεν ἀπὸ τῶν ὑψο-
μάτων ἐκείνων, διὰ μέσου τῶν κιγκλίδων τῶν
κῆπων, ἐν ταῖς γωνίαις τῶν τοίχων, ὑπάρχουσι
διαφάσεις πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ πρὸς τὴν πό-
λιν· τὰ ὑπερφᾶ τῶν οἰκιῶν ὑπέρκεινται ἀλλή-
λων, ὡσπερ σειρὰ ὀρόφων. Ἀπὸ δὲ τῆς ἀκρας
τοῦ λόφου ἐκτείνεται πανόραμα ἀπέραντον, τὸ
ἀπαυγάζον πέλαγος, τιμῆμα μέγα κυάνου, ἐφ'
οὗ ὑποτρέμουσιν αἱ ἀκτῖνες τοῦ οὐρανοῦ, καὶ
φαίνονται λευκὰ ἰσθία ποικιλλόντα τὴν ἐκτα-
σιν τοῦ γλαυκοῦ κύματος, καὶ ἐνιαχοῦ ἀπώτε-
ρον ὁ καπνὸς τῶν εἰς Κρήτην ἢ εἰς λιμένας τῆς
Μικρᾶς Ἀσίας πλεόντων ἀτμοπλοίων. Ἡ ἀπο-
ψις εἶναι φαιδρὰ καὶ φαινή. Βαθμηδὸν ἡ νύξ
ἐκτείνει τὰς πτέρυγας αὐτῆς ἐπὶ τῶν ὑδάτων
καὶ ὁ λόφος ταχέως ἐπισκιαίζεται· τὰ παρά-
θυρα φωτίζονται, καὶ ὅτε ἐπιστρέψαντες εἰς τὸ
ἀτμόπλοιον εθεώμεθα ἐκεῖθεν τὴν πόλιν, ἐφαί-
νετο ἡμῖν ὡσεὶ ἐτέλει λυχνοκαίαν, τὰ δὲ φῶτα
ὡμοιάζον μὲ πλῆθὺν ἀστέρων ἐσπαρμένων ἐπὶ
μέλανος καταπετάσματος.

[Ἐπεται συνέχεια.]

N. Γ. ΠΟΛΙΗΣ.

Ἡ τύχη ὁμοιάζει τὴν ὕαλον· εἶνε λαμπρὰ
ἄμα καὶ εὐθραυστος ὡς ἐκεῖνη.

ἹΣΤΟΡΙΑ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

Ἐν Κροατίᾳ καὶ ἐν Συρμίᾳ πᾶς ἐκ γενετῆς
τυφλὸς εἶνε καὶ γουσιλάρ τουτέστι ῥαψωδός.

Ἐπειδὴ δὲ τὸ τοῦ γουσιλάρ ἐπιτήδευμα συν-
ίσταται σήμερον οὐ μόνον εἰς τὸ ἀπαγγέλλειν
παλαιὰ ἥρωϊκὰ ποιήματα, ἀλλὰ καί τις τὸ ποι-
εῖν ἄσματα νέα, μάλιστα δὲ ἄσματα ἀναλόγως
τῶν ἐκείστοτε περιστάσεων, λίαν ἐνωρὶς φροντί-
ζουσι νὰ ἀναπτύσωσι τὸ ποιητικὸν αἰσθημα
τοῦ νεαροῦ τυφλοῦ. Ὅταν λοιπὸν ἔλθῃ εἰς ἡλι-
κίαν δέκα ἐτῶν τῶ ἀγοραζουσι γουσιλάρ, ὅ ἐστι
λύραν, καὶ ἄγοντες αὐτὸν εἰς πλησίον δάσος τὸν
καταλείπουσι μέχρι τῆς ἐσπέρας παρὰ τὴν ῥί-
ζαν πίτυος καθήμενον ἐπὶ τῆς γλῆνης. Ἐκεῖ δὲ
διημερεῦον τὸ παιδίον ἀκροᾶται τοῦ μελαγχο-
λικοῦ τῶν ἀνέμων ἐν τοῖς κλάδοις ψιθυρίσμα-
τος, τῶν ἀορίστων θορύβων τῶν διασχίζοντων
τὰ ἐνδότατα τῶν δασῶν, τοῦ ἄσματος τῶν
πτηγῶν, τοῦ θροῦ τῶν τε φύλλων καὶ τῶν ἐν-
τόμων· ἔπειτα δὲ αἰφνῆς ἐμπλησθὲν τῆς μεγά-
λης ποιήσεως τῆς φύσεως, πειράεται νὰ ἐπανα-
λάβῃ διὰ τῆς γουσιλάρ πάντας τοὺς ἀρμονικοὺς
ἐκείνους ἤχους, τοὺς μεστοὺς μυστηρίου καὶ
ποιήσεως.

Καὶ τέλος, ὅταν διὰ τοῦ τόξου γινώσκῃ νὰ
παράγῃ μελωδίαν κινούσας τὴν ψυχὴν καὶ τὴν
καρδίαν, ἀγοῦσι τὸν νεαρὸν μουσικὸν παρὰ τὴν
εἴσοδον κόμης τινὸς ἢ πόλεως καὶ τὸν καθί-
ζουσι παρὰ τινι δοκίμῳ γουσιλάρ, παρ' οὗ καὶ
μανθάνει λεληθότως, ἐκ τῆς συχνῆς ἀκροάσεως
καὶ ἐπαναλήψεως, τὰ παλαιὰ ἥρωϊκὰ ἄσματα.
Καὶ ἐὰν ἔχῃ καλὴν τὴν μνήμην, μετὰ ἐν ἔτος
εἶνε κατηρτισμένος τέλειος καὶ αὐτὸς γουσιλάρ.
Πορίζεται δὲ τοῦ λοιποῦ τὰ πρὸς τὸ ζῆν μετα-
βαίνων ἀπὸ πανηγύρεως εἰς πανηγυρίν καὶ ἀπὸ
χωρίου εἰς χωρίον, φῶν ἐνδοξὸν ἱστορίαν τῆς
πατρίδος, τὰς πολεμικὰς τῶν προγόνων ἀνδρα-
γαθίας, τὰς ἥρωϊκὰς μάχας ἐναντίον τοῦ κλη-
ρονομικοῦ ἐχθροῦ, τὰ ἄσματα τῶν πεδιαδῶν
καὶ τὰ τῶν ὀρέων, τὰ τοῦ γεωπόνου καὶ τὰ τοῦ
ληστοῦ· θὰ αὐτοσχεδιάζῃ δὲ καὶ ἰδία ἄσματα
γαμήλια καὶ τῆς βαπτίσεως, σατυρικὰ ἄσμα-
τα, δι' ὧν θὰ πλουτισθῶσιν αἱ ποιητικαὶ βουλ-
λογαὶ τῶν νεανίδων τοῦ χωρίου.

Τῶν ῥαψωδῶν ταύτων περιβόητος ἐγένετο
Μίρκος, ὁ ἐπιλεγόμενος ὁ ἀνεψιὸς τοῦ ἀπηγο-
νισμένου. Διότι ὁ θεῖός του ἀπέθανεν ἐπὶ τῆς
ἀγχόνης καταδικασθεὶς ὡς δολοφόνος.

Ἀλλὰ πῶς; θὰ μ'εἴπητε, πῶς γίνεται τυφλὸς
καὶ δολοφόνος;

Ἀκουσατε. Εἶνε δὲ ἡ ἱστορία τοῦ δραματι-
κωτάτη.

Ὁ Μίρκος ἐγεννήθη ἐπὶ τῶν μεθοριῶν τῆς
Βοσνίας παρὰ τὴν μικρὰν πόλιν Νόβι, καὶ ἀπο-
θανόντος τοῦ πατρὸς του ἔμεινεν ὀρφανὸς δε-
καεξ ἑτῶν. Ὁ θεῖός του τυφλὸς καὶ κατὰ φυ-